

RECULL DE PREMSA

19/09/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

17

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
19/09/14	HUMOR RETROBAT / EL PUNT AVUI (CULTURA)	5	2
19/09/14	XAMMAR, PERIODISTA / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	7	1
19/09/14	LOS DOS ABISMOS DE SUDÁFRICA. Pieter Hugo retrata las desigualdades de Ciudad del Cabo en 'Kin' / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	8	1
19/09/14	EL MÓVIL NO ME DEJA VER LA TELEVISIÓN / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	9	1
19/09/14	NO TE'N RIURÀS DE CHÁVEZ. El diari veneçolà 'El Universal' acomiada una caricaturista per burlar-se del règim bolivarià / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	10	1
19/09/14	L'EI UTILITZA UN PERIODISTA OSTATGE PER A PROPAGANDA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	1
19/09/14	MURDOCH DENUNCIA GOOGLE PER VOLER «ESCLAFAR LA COMPETÈNCIA" / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	12	1
19/09/14	L'ADVOCACIA CATALANA ENTREGA ELS PREMIS VALOR / EL PUNT AVUI	13	1
19/09/14	UNA VAGA A BTV IMPEDIRÀ EMETRE EN DIRECTE EL PREGÓ DE LA MERCÈ / ARA	14	1
19/09/14	PREMI A LA INVESTIGACIÓ DEL 'CAS ÓSCAR' A EL PERIÓDICO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	15	1
19/09/14	JIMÉNEZ DENUNCIA LA CADENA INTERECONOMÍA PER IMPAGAMENT / ARA	16	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

28
 CULTURA
 19.09.2014

HISTÒRIA CARLES RIBERA

Humor retrobat

L'Arxiu Municipal de Girona (AMGi) recupera el quinzenal satíric 'El Pont de Pedra', editat entre 1935 i 1936, del qual se n'havia perdut el rastre documental

La premsa satírica té una llarga i prolífica història a Catalunya, amb una edat d'Or que caldria situar en el primer terç del segle XX, una època daurada interrompuda primer per la Guerra Civil i, tot seguit, amputada de soca-rel per una dictadura que, com tots els règims totalitaris, tenia entre els seus incompables defectes un dèficit important de sentit de l'humor.

Els noms que vénen al cap a l'hora de repassar les capçaleres més recordades d'aquells moments són, per citar-ne algunes, *El Cu-cut*, *L'Esquella de la Torratxa*, *La Campana de Gràcia*, *Papitu* o *El Be Negre*, de vida més o menys llarga i més que menys accidentada. Totes autèntiques joies d'un gènere periodístic que mai no ha tornat a recuperar ni la popularitat ni el nivell de qualitat d'antany. Com és natural, l'epicentre d'aquesta tradició satírica va ser la ciutat de Barcelona, per bé que les publicacions d'aquestes característiques van proliferar arreu del territori.

Un dels exemples d'aquesta premsa satírica *off-Barcelona* és el del quinzenal *El Pont de Pedra*, publicat a Girona entre 1935 i 1936, del qual se n'havia perdut totalment el rastre fins a l'ingrés, la primavera passada, d'un número solt i d'una col·lecció de set números procedents, respectivament, de les donacions a l'Arxiu Municipal de Girona (AMGi) dels exemplars que havien pertangut a Jordi Gibert i Gibert i Joan Rustullet i Bolasell. El bon estat de conservació obre una porta a l'estudi d'una capçalera de vida efímera però de contingut altament interessant per acostar-se, entre altres coses, a la vida social gironina de caire més popular a l'època republicana.

El Pont de Pedra, que es defineix com a periòdic satíric, és un exemple de la cinquantena de publicacions que l'historiador de la premsa Lluís Costa té inventariades a la capital gironina durant el període 1931-1939. D'aquestes, més de trenta neixen justament

en aquests anys i la gran majoria tenen una vida efímera, irregular i especialment accidentada a partir del 1934. Únicament *L'Autonomista* i el *Diari de Girona* surten al carrer de manera constant en època republicana.

Pel que fa al sector de la premsa satírica, *El Pont de Pedra* apareix en un moment que aquest gènere ha desaparegut dels quioscos gironins, almenys pel que fa a les capçaleres locals. "No és una vergonya que pobles de poca importància com Banyoles, Palafrugell, Blanes i altres tinguin els seus periòdics barrials i a Girona faci dos anys que ningú riu?", s'exclamen els redactors del paper en el primer número. Els precedents "barrials" a la capital gironina són *Clar i Net* (que després d'una primera etapa al 1917-18, reapareix entre els anys 1931 i 1933), *La Rambla de Girona*, *Les Voltes de la Rambla* i *L'Espinguet*, cap dels quals sobrevisqué més enllà de l'any 1933.

D'*El Pont de Pedra*, que pren el nom del que aleshores era el centre neuràlgic de la ciutat, se'n sap ben poca cosa en espera d'estudis futurs, a

banda que va alternar com a impressors els tallers Ginés i de Salvi Lladó, que el primer número va publicar-se el 7 d'octubre de 1935 i que

l'últim exemplar conservat (probablement un dels darrers, perquè en els últims números alguns escrits ja posen de manifest dificultats per editar la publicació) data del 18 de gener de 1936, un mes abans de les eleccions generals que posarien fi al conservador i antiscandinista Bienni Negre republicà.

Del personal responsable de la direcció i redacció tampoc se n'ha escatit la identitat, ja que els articles van signats amb pseudònim o directament són anònims. Botarut, Megàfon, Lacomodador, Ego Bum, Batraci, Pinyac o Cavaller Nasroent són algunes de les rúbriques. Només s'han pogut identificar els dibuixants, Josep González, que signa com a Sifo, gràcies al fet que també va ser col·labo-

rador del *Diari de Girona*, on surt referenciat amb motiu d'una exposició de les seves caricatures al local social del Grup Excursionista i Esportiu Gironí (GEiEG). Altres il·lustracions estan signades per Ortega i Tejero.

La temàtica del periòdic està molt centrada en una mena de crònica rosa gironina. Aquí sí que apareixen noms i cognoms de gironins i gironines que ben segur devien enrogir en veure's protagonistes de xafarderies o rumors de l'estil "sembla que faran carambola la Mercè Maduell i en Frigola". També es mostra interès pels esports o l'actualitat cinematogràfica passats pel sedàs de la mordacitat. La crònica internacional té una pruija pel conflicte estel·lar de l'època, la guerra d'Abissínia, deliri imperial de Mussolini a l'Àfrica, un cas que polaritzava de manera abundant la societat catalana.

Els set números que s'han localitzat, amb paginació normalment de 12 pàgines, amb un especial de Fires que arriba a la vintena, contenen força publicitat, amb anuncis de comerços destacats, alguns dels quals han arribat fins als nostres dies, com La Moda, la bar-

Girona

reteria Arxer, can Pujadas de la Rambla o fustes Farreras. Com a bona mostra del to satíric i paròdic, el quinzenal convoca un certamen per lliurar la "Flor artificial dels Jocs Florals" i organitza el concurs *Capols literaris*, en el qual s'especifica: "Els treballs tindran que ésser escrits en català. No acceptarem els que vinguin en esperanto o morse".

Tot i la voluntat expressa de defugir la polèmica política, en la seva curta vida aquesta publicació no s'estalvia l'acció de la censura del Bienni Negre (la supressió de la qual celebra en el seu número 5, el desembre del 1935, publicant una mostra dels acudits prohibits) ni trifulgues polítiques derivades de l'anima-versió dels impulsors del periòdic cap a la dreta espanyolista encarnada per la CEDA i un dels homes forts a Girona, Josep Ayats. Políticament, a banda de la citada antipatia contra la CEDA (que, per cert, té una presència testimonial a Girona), el periòdic no mostra cap preferència expressa. Tanmateix, ben aviat, en el número 2, ha de desmentir una presumpta adscripció a la Lliga: "Sembla que *El Pont de Pedra* fa olor de ser de la Lliga.

Disponible a la xarxa

Tant el lector que vulgui conèixer més a fons el contingut d'*El Pont de Pedra* com els investigadors interessats a aprofundir sobre aquest periòdic tenen des de fa unes setmanes a la xarxa tots els números que se'n conserven, gràcies a l'hemeroteca de premsa digitalitzada de l'Arxiu Municipal de Girona (AMGi). Aquest fons, que incorpora moltes donacions de particulars, té consultables en línia (www.girona.cat/sgdap/cat/premsa.php) més de dos milions i mig de pàgines de diaris corresponents a 26 capçaleres des de 1808. Una capbussada per l'hemeroteca virtual permet rellegir des de les planes de la *Gazette de Gironne*, editada pel comandament napoleònic que va dominar la ciutat entre 1810 i 1812, passant per *L'Autonomista* dels germans Rahola, fins arribar als fons del diari *El Punt* i de *l'Avui*, *El 9* esportiu o la revista *Presència*.

Així ho diu tothom... que no és de la Lliga. Nosaltres ho desmentim rodonament." Curiosament, però, dels dos articles amb nom real que es publiquen en els números localitzats (dues cartes al director manllevades del *Diari de Girona*, òrgan oficiós del catalanisme conservador gironí) un el signa el periodista i regidor de la Lliga Manuel Bonmatí. A aquest fet se li suma la circumstància que un dels dibuixants, l'esmentat Sifo, també és col·laborador del *Diari de Girona*; a més, *El Pont de Pedra* també mostra una certa mania a Joaquim Camps i Arboix, que uns anys abans havia fluctuat de la Lliga cap a l'esquerra republicana. De tot plegat es pot deduir que les acusacions de ser un mitjà pròxim al partit de Cambó, de les quals es defensa el periòdic, si no exactes, sembla que no estan pas fetes sense fonament. Allò que és cert és que, generalment, totes les publicacions de caire satíric que anaven sorgint i morint a l'època solien ser instruments de grups polítics per escriure amb tinta més gruixuda allò que la premsa seriosa, o els periodistes amb noms i cognoms, no gosaven dir. *El Pont de Pedra* n'és un exemple a estudiar. *

Exposició oberta fins al 31 de gener

Barcelona

L'exposició "Eugeni Xammar: el periodista que ens va explicar el món" es podrà visitar fins al 31 de gener a

la Sala 4 del Palau Robert de Barcelona. És un espai petit on s'ha reproduït una gran taula de redacció, amb plafons penjats al damunt referents als 10 fets històrics (foto de l'esquerra). Sobre la taula s'hi pre-

senten facsimils dels diaris on va treballar i objectes de l'època per donar un aire de redacció antiga. La inauguració es va fer dilluns al vespre. A la dreta, el comissari Joan Safont durant els parlaments.

Xammar, periodista

Una exposició al Palau Robert mostra fets històrics a partir dels articles de Xammar

Barcelona

Teresa Terradas

Amb la idea que per descobrir l'autèntic Xammar és necessari llegir els seus articles periodístics, Joan Safont ha ideat i muntat l'exposició "Eugeni Xammar: el periodista que ens va explicar el món", que dilluns es va inaugurar al Palau Robert de Barcelona com a cloenda de l'Any Xammar, impulsat des de l'Ajuntament de l'Ametlla. "Potser no s'ha anat tant a la biblioteca a furgar entre el que va escriure, potser no s'ha parlat tant dels seus articles com del seu llibre de memòries... Però jo recomano al lector que vagi als articles per descobrir l'autèntic Xammar", va dir el comissari de la mostra.

I això és el que permet aquesta nova exposició, "de dimensions petites, però que ha de permetre fer una aproximació a un personatge que encara no es coneix prou, que no forma part de l'imaginari". La mostra se centra entre els anys 1914 i 1945, període de temps en què Xammar va exercir de periodista, i està estructurada en 10 episodis històrics i en 10 articles escrits en diferents publicacions com *La Publicidad*, *La Veu de Catalunya*, *Mirador*, *El Be Negre* o *Iberia*. "Encara que va exercir en diferents àmbits com la diplomàcia, la traducció o la política, el periodisme va ser la seva gran vocació i professió", remarca Safont.

Segons el comissari i periodista, Xammar va publicar uns articles extraordinaris. "Tot i això, abans de publicar les memòries hi va haver un cert silenci que va costar esvaïr. Però sí que és veritat

Eugeni Xammar en una imatge del 1920, quan ja feia quatre anys que es dedicava professionalment al periodisme

que uns periodistes joves van tenir una última oportunitat de conèixer-lo, tot i que ja estava molt decrèpit i no va poder fer el seu mestratge. Però sí que el reconeixen com un precedent brillant de la seva època", explica Safont.

Precisament, un dels objectius de l'Any Xammar ha estat rescatar de l'oblit aquest personatge, que l'editor Jaume Vallcorba, amb les seves publicacions, "es va encarregar de situar a l'univers europeu, i que ha fet que una nova generació hagi redescobert Xammar i també tota la tradició periodística

dels anys 20 i 30".

UNA RECUPERACIÓ LLIGADA AL MOMENT ACTUAL

Safont considera que la recuperació del periodisme de Xammar no es pot desvincular del moment polític, social i cultural actual. "No és estrany que es retorni a models que en el seu moment tenien un estil molt propi i directe. No és indissociable el moment que vivim de la recuperació de tota una generació d'escriptors".

En la inauguració, el secretari de Comunicació del govern, Josep Martí, va destacar l'exemple de Xammar

del qual se'n poden extreure algunes lliçons de vida com el lligam de l'individu amb la llibertat, el decidir sempre amb llibertat el que s'ha de fer, el fet de no negociar amb la dignitat i l'honor, i el lligam entre patriotisme i una actitud cosmopolita.

Per la seva banda, Ignasi Genovès, director general d'Atenció Ciutadana i Difusió, va definir Xammar com "un exemple de periodisme de qualitat i d'excel·lència, que forma part juntament amb Pla i Gaziol del que podríem anomenar el trio de primers espases del periodisme català del segle XX".

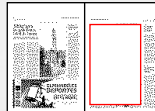
Cronista internacional i catalanista convençut

Barcelona

T.T.

Xammar va ser un gran cronista internacional, cosmopolita, però sense oblidar mai el seu catalanisme, des que va començar el 1914 fins a la postguerra espanyola i la II Guerra Mundial. "Tot i que abans ja feia petits articles en diaris com *La Tralla*, no va començar a dedicar-se professionalment al periodisme fins que va ser a Londres, amb l'esclat de la primera Guerra Mundial". La carrera periodística la va exercir tant a Londres, com a Barcelona o a Berlín. "A Alemanya també va exercir d'amfitrió del jove periodista Josep Pla", recorda Safont. Del 1923 data la famosa i polèmica entrevista a Hitler, de la qual s'ha dubtat sempre de la seva veritat. "Tant si va ser veritat com no, el resultat indica que havia de tenir un contacte molt proper". Més endavant, va escriure les cròniques dels tres primers anys de Hitler al poder; va visitar Txecoslovàquia quan s'acabava d'independitzar de l'imperi austro-hongarès, veient-hi una clara connexió amb Catalunya, i també la Unió Soviètica, d'on van sorgir uns articles "amb una mirada de fredor i suspicàcia sobre el comunisme". A més de les cròniques internacionals, Xammar va destacar per les seves intervencions en el debat públic i intel·lectual català del moment.

El 1939 va començar el seu exili a França i va acabar la seva etapa periodística. "El seu lema era no escriure en un mitjà català mentre Catalunya estigués sota el domini de Franco, cosa que sí van fer altres periodistes, com el seu amic Pla".

Fotografía / Exposición en Foto Colectania

Los dos abismos de Sudáfrica

Pieter Hugo retrata las desigualdades de Ciudad del Cabo en 'Kin'

VANESSA GRAELL / Barcelona
 Dos realidades, dos mundos que conviven en universos paralelos: el de una urbanización elitista de casas blancas con piscinas y el de un suburbio de chabolas, con calles sin asfaltar. Dos abismos. Y dos razas. Después de viajar por Nigeria, Ghana, Liberia y Botswana, el fotógrafo Pieter Hugo volvió a casa, a su Sudáfrica natal, para retratar sus contradicciones, las miradas de sus gentes, los paisajes opuestos, las desigualdades. Su impactante serie *Kin*, que ha expuesto en galerías de Estados Unidos y Sudáfrica, aterriza en la Fundación Foto Colectania para ir después a la Fondation Cartier Bresson de París.

«Sudáfrica es un lugar fracturado, esquizofrénico, herido y problemático. Es una sociedad muy violenta donde las cicatrices del colonialismo y el *apartheid* aún son muy profundas», explicaba ayer el fotógrafo en la inauguración de *Kin*. Pieter Hugo –que físicamente parece un jugador de rugby, con su cabello dorado y sus tatuajes– ya se ha labrado un nombre en la fotografía internacional, con obras en el MoMA o en el Getty, y con un premio World Press Photo por sus retratos de la serie *The Hyena Men*. Hugo ha recorrido todo el continente africano y ha realizado trabajos como *Ruanda, vestigios de un genocidio*. Pero la de *Kin* (que en inglés significa parentesco o familiar) es su serie más íntima y personal, en la que fotografía a su propia familia, a la

mujer de color que cuidaba de él cuando era pequeño, a los vagabundos que encuentra en un semáforo, a la gente que conoce en los bares, a pacientes de una residencia de la tercera edad, a buscavidas callejeros... «Siento que he cerrado un ciclo. Ahora mi interés es retratar lo que está pasando en mi país, mirar a la sociedad en la que vivo. Intento hacerlo con una mirada dura, fría», reconoce. Una mirada que denuncia la pobreza extrema. «Cada vez hay más distancia entre los que tienen más y los que no tienen nada. La gente habla dos idiomas completamente diferentes. No es un fenómeno exclusivo de Sudáfrica, sucede a nivel mundial. Pero lo cierto es que allí la historia de la desigualdad tiene una raíz colonial: el 99% de los pobres son de color, pero hay ese 1% de gente escandalosamente rica», lamenta.

El fotógrafo construye sus imágenes de forma metódica, casi como una escenografía que remite a la Historia del Arte. Los modelos miran fijamente a cámara y tienen algo de escultórico, de retrato renacentista. «Mi madre era pintora. Quizás sin ser consciente busco referencias clásicas en la composición», admite. Lo cierto es que la fotografía de la joven Mandy, tumbada sobre la cama, con un ceñido vestido de leopardo y unos tacones de altura, recuerda a las odaliscas clásicas. Y el tratamiento del color –intenso, potente, con un punto de saturación– también tiene algo de pictórico. «Soy un

Algunas fotos de Pieter Hugo de la serie 'Kin': cinco chicos de la tribu Xosa, Daniela Beukman y Ann Salles, que crio al fotógrafo de niño.

colorista. He hecho una serie en blanco y negro, pero incluso esa trata sobre el color», reconoce Hugo.

Algunas de sus fotografías bucean en tradiciones enraizadas de Sudáfrica, como el grupo de adolescentes de la tribu Xosa (la misma a la que pertenecía Mandela), que al cumplir 16-18 años pasan un rito iniciático y son circuncidados en público para después vestir durante un año traje de cuadros.

DIVIDENDO DIGITAL

Desde enero del próximo año se producirá la convivencia entre la señal de televisión y la de la cuarta generación de telefonía móvil (4G), lo que puede provocar interferencias y que no se vea bien la TDT

El móvil no me deja ver la televisión

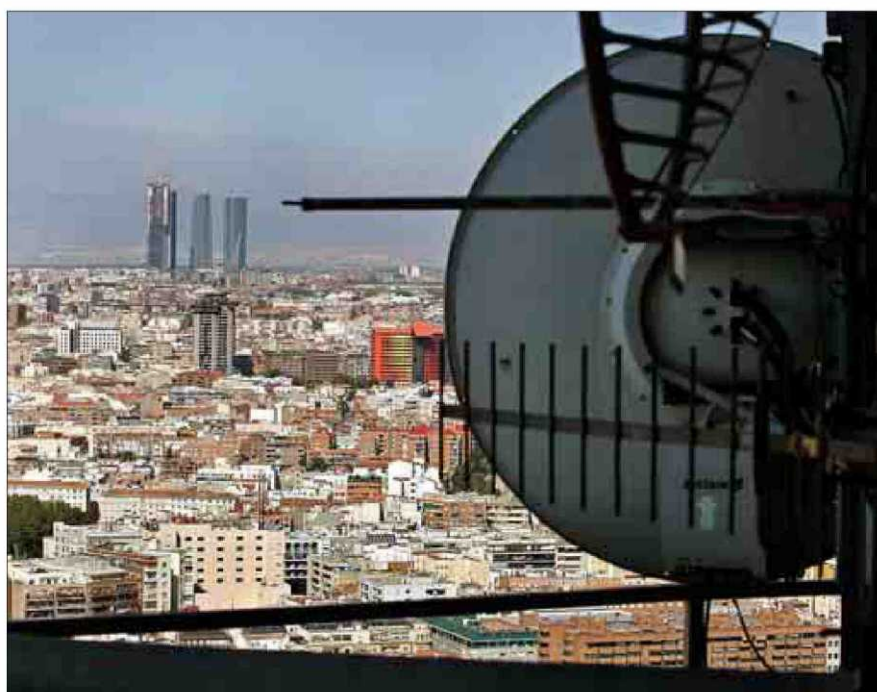
RAÚL PIÑA / Madrid

El cambio de la televisión analógica a la TDT en 2010, con el encendido de una cuarenta de canales, se denominó apagón. Sin embargo, cuatro años después, el fundido a negro puede dejar de ser metafórico para tomarse en realidad. La convivencia entre las señales 4G para los teléfonos móviles y la de la televisión TDT, a partir del 1 de enero de 2015, puede provocar interferencias (afectaciones, en la terminología técnica), que impedirían ver correctamente algunos canales o, directamente, no dejarían ver la televisión. Es más, el uso de móviles con 4G podría generar interferencias en el televisor.

El dividendo digital supone la mudanza de los canales de la TDT para dejar libre el espacio que ocupan para que pueda ser usado por las empresas de telecomunicaciones. Todo apunta a que el Consejo de Ministros podría aprobar hoy el Real Decreto que lo regula. Este cambio, por mandato europeo, supondrá la coexistencia de las emisiones 4G –en la banda de 800 Mhz– con las de TDT. Esto es, la antena gracias a la que vemos la televisión captará ambas señales, lo que podría producir interferencias.

«Hoy no hay problemas porque existe una distancia suficiente entre ambas señales. Desde enero, ese cordón de seguridad desaparece y estarán una al lado de la otra en el espectro y pueden darse afectaciones. Según la instalación de las viviendas comunitarias y las individuales habrá que tomar medidas para evitar problemas, que van desde instalar filtros a cambiar los equipos», explica José Manuel Muñiz, portavoz de la Federación Coordinadora de Telecomunicaciones (Fecotel).

Las antenas captan toda la banda

Vista general de la ciudad de Madrid, con una antena en primer plano. / DIEGO SINOVA

UHF (470-862 Mhz), por lo que se incluye la banda 790-862 Mhz, donde se ubicará la señal 4G (técnicamente se denomina señal LTE). «El parque mayoritario de antenas en España va a necesitar de la instalación de un filtro que discrimine la señal TDT de la 4G y así evite afectaciones», señalan desde Televés, una de las principales empresas españolas que fabrica equipos para la recepción y distribución de la señal de televisión. Y es que podría llegar a darse el caso de que un bloque de

viviendas se vaya todo a negro, que ningún vecino vea la televisión o la vea con interferencias o pixelada.

Televés sabe de lo que habla. Ganó el concurso en Reino Unido para suministrar los filtros con los que mitigar las potenciales interferencias. «Las experiencias en Europa indican que un edificio que esté a menos de 200 metros de una torre de transmisión móvil, si no cuenta con filtros para discriminar la señal de TV y la de 4G, puede tener problemas. Incluso con filtros podría haber proble-

mas, pero no está contrastado. A más de 200 metros, no debería ocurrir nada», añaden desde la empresa.

Pero, claro, tanto los smartphones como las tabletas son también emisores de señal. Cada vez que se hace uso de la red se convierten en emisores y podrían provocar afectaciones en la televisión. «Son terminales transmisores y la señal se puede colar en la toma del hogar y puede ocasionar interferencias», admiten desde Televés. «Es muy probable que se produzcan interferencias. Que no se

vea la televisión al usar el 4G del móvil o no tengamos acceso a internet al ver la televisión», describe Muñiz.

Es decir, que para evitar problemas con la señal de la televisión, además de la correspondiente reanteriorización –por el cambio de lugar de canales– va a ser necesario instalar un filtro en la antena que está situada en el tejado y, con mucha probabilidad, otro en el interior del hogar, en la toma de la antena y el televisor. «Sería oportuno que el instalador o antenista pudiera resolver todos los problemas en una sola visita, para no crear más costes al ciudadano», dicen en Fecotel. Aunque es imposible estimar un coste, podría llegar a ser una cantidad superior a los 1.000 euros por comunidad. Y es que desde el Gobierno no se subvenciona nada. En Reino Unido, por

Será necesario la instalación de filtros en la antena y en el interior del hogar

ejemplo, los hogares recibieron el filtro gratis. Los que son para la antena tienen un coste mayor que los que sirven para el interior del hogar.

El Ministerio de Industria –que junto con los sectores implicados lleva dos años de pruebas– recoge en el plan de actuaciones para la liberación del dividendo digital que en la prueba piloto efectuada en Zamora y en Fuentesauco se constataron estas interferencias. Asimismo, dice que la medida para mitigarlas fue la instalación de filtros en la antena.

El diari veneçolà 'El Universal' acomiada una caricaturista per burlar-se del règim bolivarià

No te'n riuràs de Chávez

ELISABET SABARTÉS
Miami

El règim boliviari de Veneçuela sobre els mitjans de comunicació continua estrenyent el seu setge i s'acarnissa amb l'humor. Aquesta vegada, la censura oficial, dirigida usualment contra espais informatius i periodistes, busca silenciar la sàtira política de Rayma Suprani, caricaturista estrella del diari de Caracas *El Universal*, que va decidir prescindir dels seus serveis després de 19 anys de vincle professional amb la dibuixant.

"M'han informat del meu acomiadament perquè els ha incomodat la caricatura que vaig fer", va informar Suprani al seu compte de Twitter en explicar les raons de la seva destitució. La vinyeta, publicada dimecres, és una denúncia gràfica de la crisi humanitària oberta en el sistema de salut veneçolà pel desproveïment de medicines bàsiques, equips i tractaments especialitzats, que utilitza la firma del difunt president Hugo Chávez com a paròdia d'un electrocardiograma pla.

L'aparell propagandístic del Govern ha convertit la rúbrica del cabdill mort en una de les seves senyes d'identitat i la utilitza en reproduccions gegantines per a finalitats polítiques de cap a cap del país. "La firma de Chávez a Veneçuela s'ha convertit en

La firma de Chávez en un electrocardiograma pla.

Rayma Suprani denuncia la censura en una fotografia amb el periodista César Miguel Rondón penjada al seu compte de

Twitter; a la dreta, la vinyeta amb la firma de Chávez en electrocardiograma pla que li ha costat la feina

una icona, l'han posada en diversos edificis..., però utilitzar aquesta signatura té una penalització, ja que opinar a Veneçuela s'ha tornat delictiu", va lamentar la caricaturista.

La vinyeta li ha costat el lloc a *El Universal*, diari centenari venut pels seus amos el juliol passat a una empresa amb una identitat que es desconeix. "Es tracta de parlar sobre la salut a Veneçuela,

que està greu, no hi ha informació, no se sap el que està passant als hospitals i clíniques", va afegir Suprani, amb referència al silenci oficial sobre les morts pel virus chikungunya i l'epidèmia

de dengue que metges han denunciat posant en risc les seves carreres.

Després de la venda d'*El Universal*, Suprani havia tingut problemes per incloure dures crítiques al Govern en els seus dibuixos. Ella, tot i això, sempre es va negar a alterar el contingut de les seves vinyetes. "No m'agrada negociar amb les llibertats, cal mantenir la ploma ferma perquè si no es tergiversa la caricatura. Conec la línia editorial i sé com s'havia

"Opinar a Veneçuela s'ha convertit en un delictiu", diu Suprani, que va denunciar les mancances sanitàries

estat movent, (això) no hauria passat anteriorment. Però encara no sabem qui va comprar el diari, ni qui paga els sous, però ja sabem que ve d'un ens governamental per raons òbvies", va afirmar.

No és la primera vegada que el Govern del president Nicolás Maduro arremet contra l'humor. El juny passat el popular comediant Luis Chataing va ser acomiadat de la cadena Televen i el seu programa nocturn cancel·lat després de presentar una hilarant pantomima de com el règim inventa proves per acusar els seus adversaris de conspiració.●

►► Una imatge extreta del vídeo en què l'ostatge John Cantlie anuncia que farà «diversos programes».

EL DESAFIAMENT DELS RADICALS ISLAMISTES

L'EI utilitza un periodista ostatge per a propaganda

► Un britànic en poder dels gihadistes diu en un vídeo que explicarà «la veritat»

► Els EUA reforcen la seguretat davant les amenaces d'atacs dels 'llops solitaris'

ANDRÉS MOURENZA
ISTANBUL

L'Estat Islàmic (EI) va fer públic ahir un nou vídeo propagandístic per al qual utilitza un dels ciutadans occidentals que manté segrestats. Es tracta del fotoperiodista britànic John Cantlie, el qual, en el que anuncia com la primera part de diversos «programes», assegura que explicarà «la veritat» sobre l'EI enfront de les «manipulacions que fan els mitjans occidentals».

«Sé el que esteu pensant. 'Fa això perquè és un presoner i té una pistola apuntant-lo al cap per forçar-lo a fer-ho'. Bé, això és cert. Però veient com he estat abandonat pel meu Govern i que el meu destí està en mans

de l'Estat Islàmic, no hi tinc res a perdre», es justifica Cantlie, que denuncia que, mentre altres països han aconseguit alliberar els seus ciutadans «negociant» amb l'EI, els Estats Units i la Gran Bretanya han «deixat enrere» els seus compatriotes per negar-se a pagar rescats. El vídeo suposa un canvi en l'estil de la propaganda de l'EI, ja que encara que en els anteriors també feia que els ostatges es queixessin dels seus governs, immediatament els assassinava.

EL SEGREST // Cantlie ja havia estat segrestat a començament del 2012 per extremistes entre els quals, segons va denunciar, hi havia «gihadistes britànics». En aquella ocasió va ser alliberat per l'Exèrcit Sirià Lliure,

però el novembre d'aquell mateix any va ser novament capturat pels islamistes.

El vídeo s'emmarca en la guerra psicològica que l'EI manté contra els EUA i els seus aliats, que a més continua per uns altres mètodes. Nova York i Las Vegas van decidir ahir reforçar la seva seguretat després de donar credibilitat a un missatge fet circular per presumptes membres de l'EI en fòrums gihadistes en què fa una crida «als llops solitaris d'Amèrica» a atemptar contra punts turístics i estacions de metro en diversos punts dels EUA. «Estem bastant preocupats perquè l'EI té més capacitat que Al-Qaida per captar militants a través de les xarxes socials», va explicar el comissionat de la Policia de Nova York, William Bratton.

Austràlia, que també contribueix a les operacions contra l'EI a l'Iraq, va anunciar ahir la detenció de 15 presumptes membres seus que planejaven segrestar persones a l'atzar a Sydney i decapitar-les. ≡

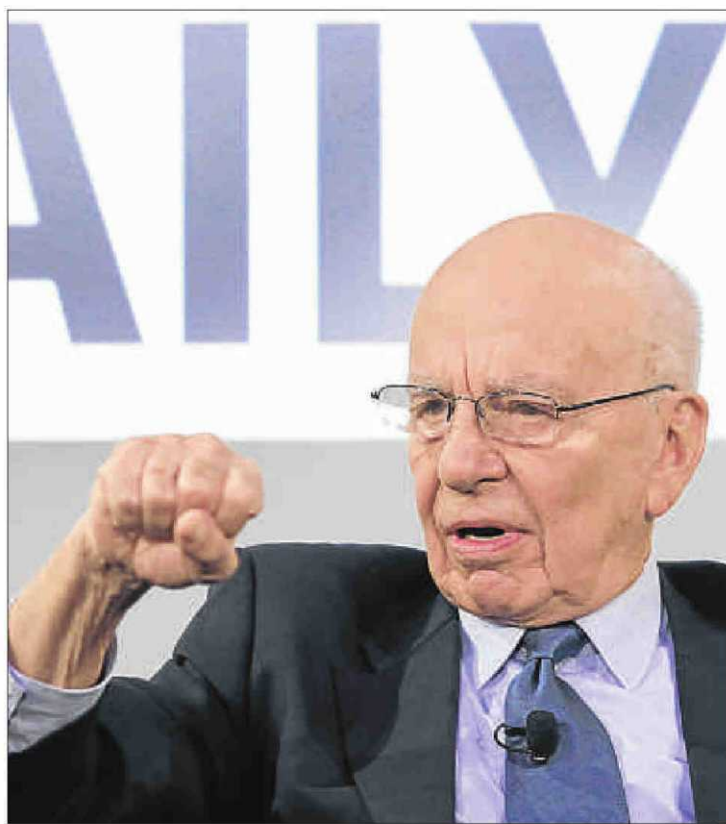
Murdoch denuncia Google per voler “esclafar la competència”

El grup mediàtic acusa el cercador davant la UE de “posició dominant” i de ser “plataforma de la pirateria”

SALVADOR ENGUIX

Robert Murdoch ha dit prou. El propietari del grup mediàtic News Corp, editor de diaris com *The Sun* o *The Wall Street Journal*, està disposat a lluitar contra el que entén que és “una posició dominant” de Google, que busca “esclafar la competència”. Aquests són els termes que Robert Thomson, director general del grup, utilitza a la carta que va remetre el passat 8 de setembre al comissari europeu de la Competència, Joaquín Almunia. En aquesta missiva s'acusa el cercador de desviar el trànsit de recerca cap als seus propis llocs web. “La visió brillant dels fundadors de Google ha estat substituïda per una gestió cínica” d'un agregador, Google News, que “és una plataforma per a la pirateria”, agreguen.

La dura acusació és la resposta a la petició de la Comissió Europea perquè les empreses del sector es pronunciessin sobre la investigació de presumpta posició dominant i abús de poder de Google. Almunia havia sol·licitat que li facilitessin arguments

MARK LENNIHAN/AP

Robert Murdoch, propietari de News Corp.

per valorar la posició de la companyia dels Estats Units.

La carta del grup de Murdoch, un dels més importants del món, denuncia també que el procés de certificació desenvolupat pel cercador per als dispositius Android li permet a Google “negar l'accés a l'oferta de continguts de les empreses”. “Google ha de fer més per ga-

rantir que es respectin els drets i que la seva important plataforma de recerca no abusi del seu poder per eliminar la competència”, afegeix el text. I adverteixen a Almunia que el cercador no ha mostrat voluntat de “respectar els drets fonamentals de propietat intel·lectual”. Murdoch també critica la Comissió Europea per no haver fet tot el

possible per frenar els abusos de Google. El cert és que la investigació contra el cercador, que es va iniciar l'any 2010, es va reobrir a començaments d'aquest mes, després que l'oferta del navegador a la Unió Europea per arribar a un acord fos rebutjada pels grups editorials. Aquesta era la segona vegada que la Comissió Europea frenava les pretensions de Google.

En la seva resposta, els mit-

El propietari de News Corp. remet un dur informe a Almunia contra l'agregador

jans europeus assenyalaven que “els compromisos oferts per Google suposaran l'aprovació formal de l'ús indegut del mercat de recerques per afavorir els seus productes”.

El comissari de la Competència, Joaquín Almunia, ha reconegut en diversos llocs que els arguments dels grups editorials contra Google “són importants”. Però el cert és que, després de quatre anys d'investigació, Google continua creixent a Europa i els EUA amb una evident i clara posició dominant en la gestió de recerques. De fet, gestiona el 90% de les recerques a Europa i el 70% als EUA.●

Els premiats, ahir, en l'acte de l'advocacia catalana que es va fer a la Pedrera ■ ORIOL DURAN

L'advocacia catalana entrega els premis Valor

■ Es distingeixen persones que han destacat per haver defensat els drets humans ■ N'és la primera edició

M.P.
BARCELONA

El Consell de l'Advocacia Catalana va celebrar ahir, a la Pedrera de Barcelona, la primera edició dels premis Valor, amb els quals es vol distingir les persones que han destacat per la defensa dels drets humans i que amb la seva feina, des de diferents àmbits, han contribuït a lluitar contra les injustícies.

Els guardonats són: l'advocat francès Robert Badinter, premi a l'advocacia compromesa, per haver estat el principal impulsor de l'abolició de la pena de mort a França, el 1981; l'advocat català Eduard Sagarra, premi a l'advocacia solidària, per la defensa dels drets humans com a president de l'Associació per a les Nacions Unides a Espanya, i els periodistes d'*El Periódico* Antonio Baquero, Michele Catanzaro i Àngela Biesot,

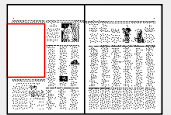
La xifra

3

premiats són: els advocats Robert Badinter i Eduard Sagarra, i els periodistes del cas del rentacotxes de Montgat.

premi al periodisme d'investigació, pel seu reportatge que va culminar amb l'alliberament d'Òscar Sánchez, el treballador del rentacotxes de Montgat empresonat a Nàpols en haver estat suplantada la seva identitat per la d'un narcotraficant.

El president del TSJC, Miguel Ángel Gimeno; el conseller de Justícia, Germà Gordó, i el president de l'Advocacia Catalana, Miquel Sàmper, van entregar els premis, una escultura en bronze de l'artista Mercè Riba, en l'acte presentat per Marta Cailà. ■

Protesta d'un grup de treballadors de BTV, al mes de juliol, a l'Ajuntament. SOM BTV

Una vaga a BTV impedirà emetre en directe el pregó de la Mercè

ALBERT CASTELLVÍ ROCA
BARCELONA

Els treballadors de BCN Audiovisual, la productora del grup Lavinia a la qual pertany la major part de la plantilla de Barcelona Televisió (BTV), han convocat per a aquest divendres una vaga parcial per reivindicar una millora de les seves condicions salarials. Segons expliquen a través del blog *Som BTV*, des del gener de l'any passat els treballadors tenen el sou rebaixat "entre un 4,5% i un 10% per una retallada que l'Ajuntament aplica a BTV tot i haver tancat els últims exercicis pressupostaris amb superàvit". "L'any passat ens van treure 335.000 euros dels nostres sous i l'Ajuntament va tancar l'exercici amb un superàvit de 139,3 milions. Ara sembla que volen perpetuar aquesta situació", denuncia el comitè d'empresa de BCN Audiovisual.

L'aturada d'avui coincideix amb l'inici de les Festes de la Mercè, i impedirà que la televisió local barcelonina emeti en directe el pregó que oferirà l'exdirectora de Càritas Núria Gispert, tal com estava previst. Aquest acte començarà a les 19 h, però a aquella hora BTV oferirà una pel·lícula, que anirà seguida de la redifusió del concert de l'Orquestra Plateria a les festes del 2011. El pregó sí que es podrà veure per televisió, però serà en diferit, a partir de les 22 h.

La plantilla de BCN Audiovisual ha convocat una altra aturada per al dia 3 d'octubre, que coincidirà amb el pròxim ple municipal. Aquesta setmana la comissió de presidència de l'Ajuntament ha debatut una proposta del grup d'ICV-EUiA per instar el govern municipal a "crear totes les condicions necessàries per resoldre la situació dels treballadors de BTV". Tots els partits, inclòs CiU, van votar a favor del text. —

ALVARO MONGE

PREMI A LA INVESTIGACIÓ DEL 'CAS ÓSCAR' A EL PERIÓDICO

Barcelona • Els periodistes Antonio Baquero, Michele Catanzaro i Àngela Biesot van rebre ahir el premi Valor al periodisme d'investigació, que concedeix per primera vegada el Consell de l'Advocacia, pels reportatges a EL PERIÓDICO sobre l'error judicial de què va ser víctima el rentacotxes Óscar Sánchez (a la foto amb dos dels premiats). Altres guardonats van ser Robert Badinter (contrari a la pena de mort a França) i Eduard Sagarra (president de l'Associació per a l'ONU a Espanya).

Jiménez denuncia la cadena Intereconomía per impagament

Antonio Jiménez ha demandat el president d'Intereconomía per l'impagament de 60.000 euros, segons El Confidencial. Els diners que reclama el presentador serien relatius a "nòmimes impagades", a "part de la liquidació" de quan va decidir anar-se'n, de la publicitat i del pagament

de l'IVA, segons ha explicat ell mateix. Jiménez estaria disposat a una rebaixa de la quantitat abans del judici, previst per al novembre. El denunciant va presentar a Intereconomía *El gato al agua* fins que va marxar a la també ultraconservadora 13TV, on condueix *El cascabel al gato*.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
19/09/14	Les ràdios comunitàries, de nou marginades. La darrera atorgació de freqüències evidencia una altra vegada la urgent necessitat de regular el tercer sector / Sindicat de Periodistes de Catalunya	20	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Les ràdios comunitàries, de nou marginades. La darrera atorgació de freqüències evidencia una altra vegada la urgent necessitat de regular el tercer sector

Viernes, 19 de septiembre de 2014

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) va atorgar el 3 de setembre passat un total de 22 freqüències de ràdio en queda una pendent de concessió de les 23 que van sortir a concurs que majoritàriament van anar a parar a uns pocs grups comercials. El Sindicat de Periodistes de Catalunya / Sindicat de Professionals de la Comunicació (SPC) lamenta un cop més que el tercer sector de la comunicació ni públic ni privat hagi quedat marginat en el repartiment, cosa que manté la invisibilitat dels moviments socials en l'espectre ràdiotelevisiu català. El sindicat no qüestiona la legalitat de l'acord pres pel CAC però recorda que l'actual normativa reconeix el dret de les entitats a accedir a l'espectre radioelèctric. En aquest sentit volem recordar el que diu la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya en el seu capítol VI (articles 70 i 71) dedicat a la prestació de serveis per part de les entitats sense ànim de lucre on s'especifica que «la prestació de serveis de comunicació audiovisual per part d'entitats privades sense ànim de lucre es beneficia d'una reserva d'espai públic de comunicació, atenent la contribució que facin a la realització de finalitats d'interès general i de manera proporcionada a aquesta contribució». Insistim un cop més en què cal complir la normativa o que s'hi facin les modificacions pertinents per tal que en les successives convocatòries hi hagi la plena garantia que el tercer sector de la comunicació rebrà les freqüències que li pertoquen. La llei actual ja estableix que els planificadors hauran de «reservar un 5% de llur oferta a serveis de comunicació sense ànim de lucre. Aquesta reserva no pot comportar cap contraprestació econòmica». El sindicat sempre ha considerat aquest 5% com a insuficient i defensa com ja hem expressat en altres ocasions que l'espectre radioelèctric sigui repartit a parts iguals entre operadors privats, públics i entitats sense ànim de lucre un terç per a cadascú, com passa en alguns països que en els darrers temps han elaborat les seves lleis de comunicació. L'accés de les entitats del tercer sector a les ones és una qüestió bàsica de democràcia comunicativa i informativa. L'SPC i diverses entitats socials estem impulsant la Xarxa Ciutadana pel Dret Universal a la Informació i la Comunicació (XDUIIC) i aconseguir que la normativa resolgui aquest dèficit democràtic és un dels seus objectius. Però el sindicat reclama que, mentrestant, si hi ha noves convocatòries similars, aquestes tinguin clarament en compte i sense subterfugis l'accés de les entitats sense ànim de lucre en el repartiment de les freqüències que pugui haver-hi en joc. Per l'accés del tercer sector al repartiment de freqüències de ràdiotelevisió! Barcelona, 19 de setembre de 2